

Chủ trương của Đạo Cao Đài về “Đạo phụng sự đời”

Thiện Chí

Đạo phụng sự Đời tức là Đạo pháp thức tỉnh vai trò làm chủ của con người. Làm chủ tức là đã tự do – Tự do tức là đã được giải thoát. Theo đạo Cao Đài, đường lối giải thoát của người tu là Thiên đạo. Thực hành Thiên đạo trong xã hội là sứ mạng Đại thừa. Vậy đạo Cao Đài phụng sự đời là thi hành là Sứ mạng Đại thừa.

Sứ mạng Đại thừa là gì? – Là tự độ và độ tha. Tự độ là “Tự mình thể nghiệm trước để tìm thấu hiểu nguồn cội hạnh phúc vĩnh cửu cho Nhơn loại.” Độ tha là: “Khi nhận thức được chân lý tuyệt đối mới lập thành tôn giáo (trong một quốc gia) để khai phóng con đường hồi sinh giác ngộ.”

1. Tự mình thể nghiệm trước là thực hành Thiên đạo cho bản thân. Đó là song tu tánh mạng.

- Tu Tánh là tự “giải thoát hết mọi ràng buộc, phá hết mọi sự chấp ngã, chấp nhờn, chấp pháp, chấp đạo, tất cả đều “không”. Nhờ thế con người sẽ an nhàn tự tại, sống trên nệm gấm chăn êm mà xem như ngồi giữa cỏ bờ uống nước suối trong. Ở vào nghịch cảnh mà bình tâm sáng suốt giải quyết mọi sự êm đẹp như rồng mây cá nước. Ấy là tự do tiêu sái và sáng tạo tuyệt vời là hạnh phúc giữa trần ai và an nhàn tiến hóa.

- Giác ngộ Đạo pháp ấy là đem Đạo vào Đời, đem Tâm vào Vật, Thể Dụng kết liên vận chuyển hình danh sắc tướng vào pháp luân mà cứu rỗi chúng sanh. Đó là Tâm Vật bình hành, người sứ mạng Đại thừa mượn thế ấy mà hòa mình vào xã hội nhân loại, sẽ thực hiện một cuộc sống ung dung, tự do, tự tại.

2. Nhờ kết quả của song tu tánh mạng mà hành giả thực hành Thiên đạo trong xã hội, tức là khai phóng con đường hồi sanh giác ngộ cho nhân sinh. Kết quả ấy chính là Đạo pháp của người ngộ nhập huyền môn.

Đạo pháp ấy “Vất bỏ hết những thấy, nghe, hiểu, biết theo thế sự thường tình thì minh linh phát hiện, soi sáng tất cả chướng ngại trong pháp giới chúng sanh để phá tan màn đêm lục thức cho chúng sanh hồi đầu bỉ ngạn (thị ngạn)”.

3. Còn đối với toàn thể tôn giáo Cao Đài, nếu tôn giáo này thực

hành Thiên đạo Đại thừa, hay là Đạo phụng sự Đời, thì tôn giáo này cũng phải ý thức như lời dạy của Đức Giáo Tông Vô Vi Thái Bạch Kim Tinh:

“Đại Từ Phụ dựng Cao Đài nơi vùng Đông Nam Á này để làm quyền pháp. Chính sứ mạng quyền pháp này thúc đẩy mọi sở vật thực tại tôn giáo kết thành “Thực thể Đạo Cứu Thế” trong Tam Kỳ Phổ Độ, cũng như cái ngòi gà trong quả trứng vậy... Ngòi gà trong quả trứng không là tròng trắng hay tròng đỏ. Quyền pháp mà Thầy đã ban không là tôn giáo này hay tôn giáo khác... Quyền pháp Đạo thực thể cứu thế phải có trách nhiệm trên toàn thể nhân loại. Không phải chỉ giải quyết vấn đề tâm linh, chính là giải quyết toàn diện cá thể con người. Muốn được vậy, chư đệ muội phải làm sao, làm thế nào để phát huy quyền pháp được đặt để.”⁻¹

Như thế, người đạo Cao Đài trong khi phụng hành Thiên đạo trong xã hội, vẫn luôn luôn nhớ rằng vừa phụng sự Đời, vừa phát huy quyền pháp để thực hiện cái thực thể “Đạo cứu thế” bất phân tôn giáo trong Tam Kỳ Phổ Độ, tức là Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, thì mới có sức “Bảo sanh nhân nghĩa đại đồng”, giải quyết toàn diện cá thể con người và cứu rỗi toàn thể nhân loại (Do đó Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ không riêng chỉ là đạo Cao Đài).

1. Đức Giáo Tông Đại Đạo Thái Bạch Kim Tinh giảng về “Quyền Pháp”, Nam Thành Thánh thất, 01-01 Kỷ Dậu.

4. Đạo phụng sự Đòi trong khuôn khổ Quyền pháp như thế mới thực hiện được cái thế pháp mà chúng tôi tạm gọi là “Thế pháp Đại Thừa”.

Đã nhận thức sứ mạng Đại thừa để phụng sự Đòi, người tín hữu Cao Đài lại phải nhận thức rằng Sứ mạng Đại thừa là thực hành Quyền pháp và nằm trong Quyền pháp của Đức Chí Tôn.

4.1. Đức Vạn Hạnh Thiền Sư giải nghĩa Quyền Pháp như sau:

“Quyền là hình thức thể hiện cái Pháp trước đối tượng, Pháp là thể hiện trước bản thân. Quyền pháp tương đồng, tác động con người và vạn vật, tha nhân và bản ngã. Có quyền không pháp, không đưa con người đi về đâu; trái lại, sẵn sàng xô ngã con người vào lạc lầm u tối. Có Pháp ắt sẽ có quyền. Quyền pháp là khả năng giáo hóa.”

Như thế, mang Đạo vào Đòi là thực hành Quyền pháp. Có thực hành quyền pháp là Đạo pháp mới không “bị rơi vào giả tượng, rơi vào hư không; hoặc quần quanh trong bốn bức tường của tôn giáo, trong tín ngưỡng từ xưa tới nay.”⁻²

Và Quyền pháp là tác động đồng loạt của Đạo pháp phát xuất từ trung tâm vũ trụ thúc đẩy dây chuyền và chuyển tiếp từ cá thể này đến cá thể khác cho đến khi bao trùm tất cả quần sinh.

2. Đạo Học Chí Nam.

4.2. Thế nên người hành sứ mạng Đại thừa phải biết rằng mình là kẻ làm cái gạch nối giữa nhân sinh và Thượng Đế. Vẫn biết mình là “Thiên hạ tối linh” nhưng nếu cứ “độc thiện kỳ thân” thì chớ mong thọ nhận Quyền pháp và chẳng bao giờ hành tròn Thiên đạo. Do đó, đã đành có sứ mạng nhưng sứ mạng chỉ là quyền phóng ra từ pháp. Không có pháp thì không còn sứ mạng.

Thế Pháp Đại Thừa là gì? Là cái màng lưới Đạo pháp tạo ra từ Đức Chí Tôn, tác động lên mỗi cá thể nhân sinh. Một cá thể nhân sinh nào do đó giác ngộ, tiến hóa lên và tác động vào nhân sinh khác, cứ thế từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ Thượng Đế Chí Tôn cho đến Phật Tiên Thánh Thần, các giáo chủ, các sứ giả, các bậc hướng đạo liên kết thành cái thế pháp tận độ quần linh mà giữa thời hạ nguơn này cái thế pháp ấy hiển lộ rõ ràng và được vận động mãnh liệt vô cùng. Ấy là vận dụng quyền pháp vậy.

KẾT LUẬN

Với tất cả những ý thức về sứ mạng Đại thừa, và khuôn khổ Quyền pháp nói trên, người tín hữu Cao Đài quán xét thế gian thì nhận định ngay rằng: Sống giữa nhân sinh chính là đang ở trong một trường thi công quả. Các nhiệm vụ làm người đương nhiên phải có, đường lối như thế nào thì nhắm Thiên đạo mà đi, phương cách ra sao hãy dùng Quyền

pháp mà thực hiện. Đó là phương châm của bậc Thiên ân hướng đạo. Nếu đại chúng hóa ra thì ta có thể hiểu công quả theo Thiên Đạo là:

– *“Công quả xuất phát từ lòng tự giác, tự nguyện và thiết tha với nó, là nguồn sống của đời người, như cơm ăn nước uống, hơi thở, áo mặc, nhà ở và lương dược trị bệnh.”*⁻³

– *“Một lời nói hữu ích sẽ cứu mạng người không cần đến quyền lực của cải, Một lời nói phải thời đúng lúc sẽ thay đổi một cuộc diện vĩ đại. Một cái nhìn sẽ gây được bao nhiêu thiện cảm, thành được đại sự.”*⁻⁴

– Còn công quả trong Quyền pháp là: *“Công quả không phân biệt, không ngăn cách vì giá trị hình thức của nó, và phải trường lưu bất tận. Có như vậy, việc làm mới được đến nơi, đến chốn, tôn chỉ và mục đích mới được đạt thành, gia đình mới được yên vui, quốc gia mới được phồn thịnh, nhân loại mới được thái hòa, mà nhứt là bản thân mới được yên ổn, chớ không phải vì ngoại cảnh thúc giục mà làm nhứt thời hay trong một giai đoạn nào đó, chưa thể gọi là công quả.”*⁻⁵

Và công quả trong Quyền pháp là *“Đạo giúp đời không tách rời đức bác ái, tình thương cho thật thương yêu thì không luận*

3. Đức An Hòa Thánh Nữ, Văn Phòng Phổ Thông Giáo Lý, 14-5 Mậu Thân (09-6-1968).

4. Đức Vạn Hạnh Thiền Sư.

5. Đức An Hòa Thánh Nữ, Văn Phòng Phổ Thông Giáo Lý, 14-5 Mậu Thân (09-6-1968).

*là đối với giai cấp nào hoặc tổ chức nào, cũng như cá nhân nào...
Tình thương không riêng đối với kẻ thông minh, mà còn thương
luôn với kẻ ghét mình, để tìm cơ hội cảm hóa họ trở lại đường
thiện lương chân chính.”⁻⁶*

Đó là công quả hay Đạo phụng sự Đồi trong Thiên đạo và trong Quyền pháp. Thứ Đạo ấy, Quyền pháp ấy người tín hữu Cao Đài không phải tìm đâu xa mà hằng ngày vẫn gần gũi trong bài kinh nhật tụng: *“Biển trần khổ voi voi trời nước...”*

“Nam mô:

*Nhứt nguyện Đại Đạo hoằng khai,
Vì đời nào ngại chông gai dữ lành.
Nhì nguyện phổ độ chúng sanh,
Quyết đem hoằng giáo Đạo lành giáo dân.
Tam nguyện tha tội bản thân,
Khoan dung phá chấp cõi trần vô minh.
Tứ nguyện thiên hạ thái bình,
Tịnh tâm chế động muôn nghìn trái oan.
Ngũ nguyện Thánh thất bằng an,
Hai ngày sóc vọng đặng đàn thuyết minh.
Trấn an tâm đạo nhân sinh
Vai trò un đức đức tin đạo đồng.”⁻⁷*

6. Đức Vạn Hạnh Thiền Sư, Minh Lý Thánh Hội, 09-10 Kỷ Dậu (15-11-1969).

7. Đức Như Ý Đạo Toàn Chơn Nhơn, Vĩnh Nguyên Tự, 15-3 Bính Thìn (14-4-1976).